

WITTE PANTERS

Saul van Stapele

Witte panters

Lebowski Publishers, Amsterdam 2012

© Saul van Staple, 2012
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2012
Omslagontwerp: Dog and Pony
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur: Ilja Meefout

ISBN 978 90 488 1515 9
NUR 301

www.achievers.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

‘A morte é o fim. A guerra é a vida.’
(Graffiti in een Braziliaanse stadsbus)

‘Zuig me tollie.’
(Graffiti in een Nederlandse tram)

'Zou ik mijn huiswerk klaar hebben? Jongen, de hele wereld heeft
zoiets van: kijk eens wie we daar hebben.'

(Extince – 'Grootheidswaan')

De bankbiljetten van José kriebelden in mijn boxershort. Het rook hier naar stiekeme seks en goedkoop schoonmaakmiddel. Het afgeleefde oranje-bruine decor deed me denken aan de pornofilms die ik in het nachtkastje van mijn vader had gevonden, uit de tijd dat mensen nog schaamhaar hadden. Aan de muur huilde een stillevens.

Over het rekje in de badkamer hingen twee vaalwitte handdoeken met een versleten hotellogo. Ik deed het licht aan, knipperde met mijn ogen en deed het meteen weer uit. Ik schrok van het felle licht en mijn blik in de enorme spiegel. Het was alsof ik mezelf betrapte.

Ik draaide op de tast de kraan open, maakte een kommetje van mijn handen en gooide wat koud water over mijn gezicht. Ik tuurde met geknepen ogen in de spiegel en streek een paar keer over het dunne laagje dons op mijn bovenlip. Het leek in het donker al een echte snor.

Niet dat de vrouw achter de receptie naar mijn in elkaar geplakte paspoort had gekeken. Ze was net zo grijs en schemerig geweest als de hotelhal zelf. Ze vulde sudoku's in.

Eigenlijk kwam ik overal binnen. Nachtclubs, drankwinkels, coffeeshops, hoerententen. Ik kon mezelf goed presenteren, hadden ze in de brugklas tegen me gezegd. Maar in dit hotel zou iedereen moeiteloos kunnen inchecken, daar had ik het ook op uitgekozen.

Ik schopte de sporttas vol wapens onder het bed en plofte met mijn drie maanden oude nog net niet achterhaalde Nikes aan op de fletse oranje sprei. Ik zag dat een klein stukje hemelblauw op de

hiel van mijn sneaker al flink wegsleet. Fuck...

Ik flitste de televisie aan. Tel Sellprogramma's en rampen-opherhaling. Ik stopte bij een clipzender waarop de altijd als een pitbull grommende Ja Rule raspte dat zijn meisje er zo mooooooe van werd alleeeeeeeeeen te zijn.

Ik begreep dat niet.

Ja Rule was een rapper die eruitzag als Tupac – stoer, onaantastbaar – maar in zijn liedjes jankte hij alsof hij die fokking stoer om zijn hoofd geknoopte bandana alleen gebruikte om tranen mee weg te vegen.

Met mijn zilveren Zippo verhitte ik wat polm. John vond dat altijd zonde, volgens hem ging de polm dan naar benzine smaken. Maar het was een mooie aansteker. Ik nam een vloeitje, leegde een halve sigaret en verkruidde wat van de hasj in mijn handpalm. De gloeiend hete polm plakte aan mijn vingertoppen. Bruine vlekjes op een spierwitte hand.

Een halve minuut later lag ik languit op bed in een mist van rook. Niemand kan zo snel een joint draaien als ik. Het eenzame gejang van Ja Rule verdween langzaam naar de achtergrond; wat bleef was de beat: het pompende ritme waar ik samen met John uren naar kon luisteren zonder iets te zeggen.

Ik was eerder die dag bij José langsgegaan. Zij had het hotel betaald. Ik kende haar van msn. José was een verlegen chatter in een lijst vol hitsige wartaal kirrende webcammeisjes die zich bijvoorbeeld SwEeTieDuShi#94 en BaBYGaNgS-TaGurRl noemden.

Ze woonde twee uur van mij vandaan, en tot dan toe was zij altijd bij mij op bezoek gekomen. Zo deed ik dat.

Maar die ochtend stond ik op een winderig, verlaten provincie-perron waar het leven uit mijn botten waaide, op zoek naar zo'n dorpsbus die één keer in het halfuur kreunend een rondje door de regio maakte. Ik keek omhoog; de lucht had de kleur van stoeptegels.

Het zou de moeite waard zijn, schatte ik.

José woonde op zichzelf en had ouders bij wie de bankbiljetten

als water uit de kraan stroomden. Ze had me verteld dat haar vader banken wantrouwde en geloofde dat die op een dag al zijn geld zouden stelen. Dus bewaarde José alles wat haar kant op stortregende, liever contant in huis.

En ze had billen als die van Jennifer Lopez.

‘Baby! Wat een verrassing!’

‘Hé... Jo... euh... hoe is het met je?’

‘Kom binnen, schatje!’

Ik deed alsof ik haar naam was vergeten. Ik wilde niet dat José zich te veel illusies maakte. Ik kende veel jongens die deden alsof ze ontzettend coole players waren, maar rond hun twintigste zaten ze allemaal al met hypotheeken en huilende baby’s voor de rest van hun leven vast aan een wulpse klaagmuur die op een vrijdagavond in de disco tegen hen aan was gaan rijden.

In haar slaapkamer was alles roze, viel me op terwijl José met haar billen hoog in de lucht voor me op haar suikerspinbed lag. Daarna ging ze naar de keuken om koffie te zetten.

‘Hoe wil jij je koffie, schat?’ vroeg ze me, met een hese stem die tegelijk lui en luid was.

Ik zat nog op haar bed, en strikte mijn Nikes. Ik hoefde geen koffie.

‘Als ik in de problemen zat, zou je me dan helpen?’ vroeg ik terwijl ik de veters extra vast aantrok.

In de verte hoorde ik haar voorhoofd rimpelen, waarna ze deed alsof ze doof was. ‘Wat zeg je?’

Ik herhaalde de vraag op exact dezelfde toon.

Ze stapte de kamer binnen in een verschoten ochtendjas, en keek als een leeuw die na dagen speuren in de gloeiend hete savanne, eindelijk haar prooi had gevonden. Wow.

Ik zette door.

‘Ik ga een heel grote klapper maken, namelijk...’ Hier was ik goed in: praten, pleasen, doen alsof. Ik spiegelde José soepeltjes een fantastische droomtoekomst voor en jongleerde met alle bontjassen, strandvakanties en cabrio’s die ik straks voor haar zou aanschaffen; hoe gelukkig we zouden zijn; hoe haar vriendinnen

groen van jaloezie de kotsende anorexia zouden oplopen; maar dat ik nu een paar duizend euro nodig had en hoeveel was dat nou, daar zouden we later in onze jacuzzi nog hard om moeten lachen, ha ha ha, alleen moest ik nu snel stappen nemen, voor ons allebei, want hé, hallo, zij wilde toch ook niet dat we door zo'n kleinigheid naast de gouden wc-bril zouden pissen?

José grinnikte onzeker. Daar werd ze niet knapper van. 'Ja, als je het zo zegt,' begon ze. 'Maar ik weet niet of—'

Ik sprong op van het zuurstokroze dekbed waarop ik haar net mijn naam had laten schreeuwen. 'Je vertrouwt me toch godverdomme wel?

Dat moest ik niet zeggen! Natuurlijk vertrouwde ze me! Daar moest ik niet aan twijfelen! Ze zou alles voor me doen, álles! Dat wist ik toch?

Drieduizendvijfhonderdtwintig euro in gekreukte biljetten. Wie bewaart zijn geld nog onder een matras?

Terwijl José naar de keuken liep, ritste ik snel mijn vintage glimmende, zwarte Adidasjack dicht. 'Ja... Jo... schat, ik moet er echt vandoor. Anders ben ik straks te laat, en is alles voor niks geweest. Ik bel je snel!'

Op weg naar de deur sjoerde ik mijn riem vast, trok mijn shirt recht en maakte een gebaar dat iets weg had van een handkus. In mijn rechterooghoek zag ik haar staan met borsten die er voor de seks een stuk steviger uit hadden gezien; twee koppen dampende koffie in haar handen en haar blik op perplex.

Terwijl ik de deur uit stormde en José nog een handkus toewierp, zag ik het naambordje: JOSÉ 1 X BELLEN.

Ik vond het een goed advies.

Ik stond op het podium in een uitzinnig voetbalstadion vol knappe gillende meisjes met strakke topjes, en spuuglelijke jongens met korte stekeltjes die allemaal in koor riepen hoe fokking geweldig ik was.

Ik tilde mijn shirt een klein stukje op en zag hoe de hele eerste rij flauwviel en hoe de krap verpakte meisjes een voor een over

het dranghek werden getild door security guards die leken op The Rock. De meisjes vielen in zo'n hoog tempo om, dat er steeds meer The Rocks nodig waren, een eindeloze stroom, tot ik miljoenen meisjes zag vallen in de armen van net zoveel The Rocks. En op het moment dat de flauwvallende meisjes en de tv-worstelaars één brij werden van felle kleuren die in hoog tempo alle kanten op schoten, zag ik John naar me kijken.

Er was iets vreemds aan hem.

Ik had een andere blik verwacht. Die ene, fokking minachtende blik, waarvan ik soms hoopte dat hij zou kunnen doden want dan was ik er tenminste van af. Maar John lachte naar me. Als een trotse vader op de diploma-uitreiking van zijn zoon. Als een grote broer nadat je het winnende doelpunt hebt gescoord. Warm. Zo warm.

'Wil! Jij! Ook! Weten! Wanneer! Jij! Dood! Zult! Gaan! SMS! Dan! Nu! Grafsteen! Aan!'

Ik schoot overeind, vlekken dansten voor mijn ogen en mijn hart dat ging tekeer als een fokking machinegeweer.

'Waar, waar is de afstandsbediening?!'

Au, waarom zo schreeuwen?

'Fuck.'

Een flits licht; ik deed mijn ogen weer stijf dicht en probeerde door mijn neus in te ademen; een truc uit mijn moeders ontspanningslessen. Ik werd er niet rustiger van. Ik deed mijn ogen nu heel langzaam open zodat het felle zonlicht dat door de versleten oranje-bruine bloemetjesgordijnen scheen, de paarse vlekken rustig kon verdrijven. Het was belangrijk dit niet te overhaasten, wist ik. Voor je het doorhad, startte je de dag met een hoofd als een op hol geslagen achtbaan en een tegen je borstkas hamerend hart; als een stressende stropdas op Wall Street.

Pfff...

Ik geloofde alleen in geld wanneer ik het vast kon houden. Al het andere was lucht.

Fok dromen, echt... Een hoop nachtelijke drukte om niets. Een verwarrende waanwereld waar je geen flikker mee kan. En hoezo

droomde ik eigenlijk? Ik was een hasjroker, en als hasjrokers al dromen dan weten ze daar niets meer van wanneer ze wakker worden.

Voor mij was nachtrust een tijdelijke coma; een heerlijk zwart, emotie- en gevoelloos gat met springerig dansende vlekken, waar ik na een uur of tien langzaam, langzaam was het sleutelwoord, weer uit omhoog kroop. Zonder verder geouwehoer.

Ik rekte me uit. De wervels in mijn nek kraakten bij de eerste voorzichtige beweging van mijn hoofd. Mijn mond was kurkdroog.

Ik was met mijn kleren aan en met mijn hoofd half over de bedrand als een blok diepbruine Maroc in slaap gevallen.

Mijn gezicht lag zeker weten in de kreukels... mijn godvergeten babyfacegezicht dat de meisjes deed smelten maar me op straat fokking drie straatlengtes achterstand gaf. Ik wreef een paar keer hardhandig over mijn gezicht en legde me languit op de beddensprei.

De straat...

Ik was niet scherp geweest. Had er een fokking puinhoop van gemaakt. En John, die klootzak, had zijn kans geroken als een kater in een pakhuis vol krolse katten.

‘Fokking bitch...’

Ik schudde traag met mijn hoofd. Een elektrische duizeling trok door mijn hersenen en ik schudde nog een keer. En nog eens, en nog eens, steeds wilder, alsof daarmee alle bonkende, vervelende gedachten als muggen in een wolk gif naar de grond zouden dwarrelen. Ik haalde diep adem en brokkelde de overgebleven anderhalve gram polm zo snel in een joint dat ik de stukjes nog door de verkreukelde vloeï heen zag zitten. Na een paar keer diep inhaleren stortte ik met mijn loodzware hoofd diep in het mufte oranje-bruine kussen.

Even leek het alsof ik vleugels had; alsof ik vrij van de zwaartekracht door de wolken vloog. Toen merkte ik dat ik viel; steeds verder en steeds sneller, in een donkere, naar creperen en ellende stinkende put waarin niemand ooit een bodem had aangebracht.

Ik viel en viel en keek om me heen, op zoek naar John. Naar de droom van net, waarin hij naar me lachte en we nog matties waren.

John en ik.

De witte panters.